

Miroslav Klimant

Pozvanie

V prvom čítaní nasledujúcej nedele budeme z knihy proroka Izaiáša počuť nasledujúce pravdy: „Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty – hovorí Pán. Ako sú nebesá vyvýšené nad zem, tak sú moje cesty vysoko od vašich ciest a moje myšlienky od vašich myšlienok.“ Tieto slová sú najlepšou prípravou na čítanie evanjeliového podobenstva, ktoré je jedným z najdiskutovanejších z celého Nového zákona. Tak budú poslední prvými a prví poslednými.

Počúvajúc slová Ježišovho podobenstva isto sa v nás búri náš cit pre spravodlivosť. A určite právom, keby šlo o realitu zamestnávateľsko – zamestnaneckých vzťahov. Ježiš nás však hneď na začiatku upozorňuje, že toto je o Nebeskom kráľovstve.

Keby robotníci hneď na začiatku vedeli, ako to všetko dopadne, pravdepodobne by nepracovali hneď od rána. Oni to však nevedeli. Ale my, poučení Ježišovým evanjeliom, už vieme, ako to dopadne a tak mnohí prichádzajú k nerozumnému uzáveru: Je teda šikovnejšie zaradiť sa medzi tých robotníkov poslednej hodiny, a nie k tým prvým, ktorí sa musia namáhať celý deň – a musíme si povedať otvorene, že žiť svoj život dôsledne po kresťansky je naozaj často namáhavé. Chcú teda žiť svoj život nezávisle na Božej vôli, nezávisle na Božích projektoch, no a Nebeské kráľovstvo si dúfajú zabezpečiť svedčou tesne pred smrťou. Kolkokrát my kňazi počúvame slová: Teraz nemám čas na modlitbu, teraz nemám čas chodiť do kostola, mám veľa práce, mám veľa záujmov a nič nestíham. Keď budem starší, potom budem mať čas aj na modlitbu, aj na kostol... Keby si len človek uvedomil, aké je to zvrátené, čo hovorí...

Viete si predstaviť muža, ktorý by svojej manželke povedal: Teraz ma moc nebaví. Nechce sa mi tráviť čas s tebou. Tolké iné majú o mňa záujem... Chceme si užívať, chceme sa zabávať. Ty na mňa čakaj. A keď ma už iné nebudú chcieť, keď už nebudem vládvať, potom prídem za tebou

a dúfam, že ma starostlivo doopatrúješ, aby som mal pri tebe šťastnú a spokojnú starobu... To si ani nevieme predstaviť, že by človek človeku takéto čosi povedal. Bolo by to neľudské. Ale k Bohu sa žiaľ často takto správame. Aké neľudské je povedať Bohu svojim životným postojom: Vieš čo, Pane Bože? Teraz si chceme ešte užívať, teraz mám o toľko vecí záujem a toľkí majú záujem o mňa... Ja ťa vnímam, viem, že si a chceš ma, ale moc ma to s tebou nebaví. Keď už nebudem vládvať inšie, keď už ma inšie baviť nebude, potom budeš pre mňa dosť dobrý aj ty. Potom prídem a dúfam, že ma zoberieš do neba. Evanjelium sa stalo nie prostriedkom na dobrý život, ale na dobré umieranie.

Kľúč k odhaleniu posolstva dnešného evanjelia nájdeme opäť v prvom čítaní. Izaiáš píše: „Hľadajte Pána, kým ho možno nájsť, volajte ho, kým je nablízku.“ Dnešné evanjelium je o šťastí povolaneho. Šťastný je každý, kto počul pozvanie a prijal ho. Či už hneď zrána, alebo až k večeru, ale predsa ešte včas.

Pán nás pozýva cez svedomie. Ale pozor: svedomie je veľmi formovateľné. Kto ho má trénované, má ho veľmi citlivé. Ale kto sa oň nestará, má svedomie tvrdé, mlčiace. Kto sa nestará o svoje vnútro, dokáže dokonca aj nenávidieť bez výčitiek svedomia a ospravedlní si to, že „veď mu ide len o spravodlivosť“. Pozvaní od Pána nám prichádza cez svedomie veľa. A často sú veľmi jemné. Len taká nenápadná túžba pohnúť sa ďalej, žiť bližšie s Bohom, viac sa modliť, viac milovať, urovnať si vzťahy... Každá takáto dobrá túžba v nás je veľkým, vzácnym darom od Boha, je pozvaním do jeho vinice. Kto však na tieto drobné impulzy nereaguje, riskuje, že sa stratia. Svedomie otupie, srdce stvrdne. A človek sa zastavuje a upadá... Vďaka odpovedajme aj na najjemnejšie pozvanie. Je darom od Boha a šťastím pre nás. Hľadajme Pána, kým ho možno nájsť, volajme ho, kým je nablízku.

Amen

Svätý Hieronym

Hieronym, dnes ti spev sviatočný zaznieva, veď sa tak jasne skvieš jak hviezda žiarivá učením, skutkami života prisneho, Kristovi zasväteného.

Ty slovo viery si aj Božie zjavenie hľbavo študoval, vysvetlil nadšene; ako lev premocný zrážal si bludnú reč slovami ako ostrý meč.

Ty s tvárou spotenou lúčiny zelené Svätého písma si obrábal blažene, aby si pre všetkých pripravil v hojnosti pastviny Božej milosti.

Túžil si po milých tíšínach pustatín; pri jasliach Pánových nebol si ustátý: prosil si, rozjímal, telo si tvrdo bil, by si sa Bohu zaľúbil.

Predobry Bože náš, prosíme, spravuj nás na prosby múdreho svätca dnes, v každý čas, aby sme jednotaj spievali v radosti po všetky veky večnosti. Amen.

Hymnus ranné chvály - sviatky učiteľov Cirkvi

Chvejúce sa srdce

Ž 55, 5.22: *Srdce sa vo mne chveje a padá na mňa hrôza predsmrtná. Jeho slová sú hladšie ako maslo, ale v srdci strojí vojnu.*

Pane, ty vieš, čím všetkým žijem vo svojom srdci. Vieš, že nie sú to iba chvíle pokojné a radostné, ale aj chvíle, keď mi je veľmi ťažko, keď môžem spolu so žalmistom hovoriť: *Srdce sa vo mne chveje*. Bolesť a chvenie môjho srdca spôsobuje neraz postoj mojich najbližších. Áno, skusujem, ako vie bolieť správanie sa a postoj tých, od ktorých očakávam povzbudenie a pomoc, a pritom stretám nielen prejavy nezájmu, ale aj prejavy neúcty, pohrdania, odmietania, znehodnocovania mojej služby a mojej práce.

Chcem však vyznať a poďakovať ti za ľudí akoby celkom „cudzích“, cez ktorých ma povzbudzuješ, posilňuješ a neprestávaš uisťovať, že nikdy nie som sám.

Ďakujem ti za každé žičlivé slovo, za každý dobrý príklad, za každý prejav dôvery, povzbudenie a uznania. Niežby som ich chcel vyhľadávať, lebo aj to by sa mi mohlo stať. No chcem si uvedomovať, že všetky ťažké chvíle sú pre mňa príležitosťou oslobodzovať sa od seba samého, naučiť sa celkom reálne zriekať sa seba samého. Áno, bolí to, no zároveň mi to pomáha dozrievať vo viere, v nádeji a v láske k tebe, k druhým.

Všetko, čo v bolestných chvíľach rozochvieva moje srdce, je pre mňa príležitosťou obrátiť sa k tebe, vyhľadávať ťa, nachádzať ťa, modliť sa k tebe a byť viac s tebou.

Dobrý Bože, k tebe volám a teba prosím o tvojho Ducha, aby som mohol obstáť v ťažkých chvíľach života.

Vo chvíľach, keď sa stretám s ľuďmi, čo majú slová hladšie ako med, ale v srdci stroja vojnu, nelásku.

Vo chvíľach, keď sa mi znova rozochvieva srdce a zmocňuje sa ma hrôza.

Vo chvíľach, keď sa cítim taký osamotený a opustený.

Vo chvíľach, keď sa stretám s falošnosťou v slovách, v skutkoch, v toľkých každodenných prejavoch v živote druhých ľudí.

Vo chvíľach, keď skusujem, že často ani množstvo práce a náročnosť služby ma tak nevyčerpáva ako nedobré vzťahy či prejavy správania, ktoré rozochvievajú moje srdce a vystavujú ho nebezpečenstvu, že v ňom zavládne neláska a duch cudzí tvojmu evanjeliu.

Láskavý Bože, prosím, v takých chvíľach ochraňuj moje srdce a môjho ducha. Posilni ma a buď so mnou.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Zastupovanie: *Od pondelka do stredy pre prípad pohrebu a zaopatrovania chorých ma bude zastupovať vdp. JUDr. ICLic. Branislav Trubač, farár z Budmeríc*

Stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí: *Druhú nedeľu v mesiaci októbri (8.10.) po druhej sv. omši bude v kostole stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí. Účasť aspoň jedného z rodičov je veľmi potrebná.*

Blahorečenie don Titusa Zemana, saleziána: *V sobotu 30. septembra v Bratislave - Petržalke, pri kostole Svätej rodiny, bude o 10:30 hod. slávnostná sv. omša, pri ktorej bude don Titus Zeman vyhlásený za blahoslaveného. Je to mimoriadna historická udalosť. Pozývam zúčastniť sa tejto krásnej slávnosti.*

Kúsok raja

Čím dlhšie sa zaoberám liečivými bylinkami, tým viac objavujem, koľko je v prírode zázrakov. Vlastne žijeme na kúsku raja. Keď však potom vidím, ako človek našu Zem kúsok po kúsku pustoší, obávam sa, že Boh urobil chybu. Stvoril nádherný svet. Akurát ho nemal zveriť do rúk ľuďom; urobili z neho skládku odpadkov.

V novej mestskej štvrti, na okraji cesty som videl plno bielo-žltých kvetov: harmanček. Kvitli a kvitli. Pozri sa, hovorím priateľovi, vo všetkých tých domoch bývajú ľudia, ktorí mávajú zavše bolesti hlavy, brucha či iné ťažkosti. Tu pre nich Boh nechal rýchlo vyrásť liečivý prostriedok.

Na druhý deň prišiel chlap s veľkým sudom plným jedu na chrbte. Mestská správa ho poslala, aby „dočista“ vystriekal okraje cesty. Kvietky harmančeka zahynuli. Pre úradníkov to bola burina.

Ani jeden v nich neobjavil zázrak lásky.

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 25.týždni cezročného obdobia - (A)

25.IX. pondelok

18:00 **Nebude**

26.IX. utorok

18:00 **Nebude**

27.IX. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

28.IX. štvrtok

18:00 *Poďakovanie Pánu Bohu a prosba o zdravie a Božiu pomoc*

29.IX. piatok

18:00 *Za Ľ Máriu Moravcovú (30 dní od smrti)*

30.IX. sobota

Bratislava - blahorečenie don Titusa Zemana

Upratovanie kostola č.d. 325-352

1.X. 26. Nedeľa cezročného obdobia – (A)

08:00 *Za Ľ Antona Bardouna, syna Antona a rodičov*

Lektori: Vrábellová Mi., Pešková L.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová T., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec litánie a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

25.IX. pondelok Sv. Kleofáš, mučeník

26.IX. utorok Sv. Kozmas a Damián, mučeníci –Esp

27.IX. streda Sv. Vincent de Paul, kňaz – Sp

28.IX. štvrtok Sv. Václav, mučeník – Esp

29.IX. piatok Sv. Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli - Sviatok

30.IX. sobota Sv. Hieronym, kňaz a učiteľ Cirkvi – Sp

MOJA SILA A CHVÁLA JE PÁN

A bol som u vás slabý, bojzlivý a veľmi prestrašený. Moja reč a moje ohlasovanie nespočívajú v presvedčivých a múdrych slovách, ale v prejavoch Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci.

(1 Kor 2, 3-5)

Ja som vinič a vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“

(Jn 15,5)

Vo všetkej úprimnosti musíš byť schopný pozrieť sa hore a povedať: «Všetko môžem v Tom, ktorý ma posilňuje.» Vďaka tomuto výroku svätého Pavla musíš mať určitú dôveru vo vykonávaní svojej - alebo skôr Božej - práce dobre, efektívne, dokonca dokonale, s Ježišom a pre Ježiša. Buď tiež presvedčený, že sám osebe nemôžeš nič urobiť, nič mať, iba hriech, slabosť a mizériu; že všetky dary prirodzenosti a milosti, ktoré máš, máš od Boha.“

(Svätá Matka Tereza z Kalkaty)

Jedným z veľikánov, ktorých obdivujem dodnes, je svätý Pavol. Čo všetko dokázal, kam všade zašiel a čo urobil pre Krista? A on - taký odvážny a silný - hovorí, že bol slabý, bojzlivý a prestrašený. A ja tomu verím. Jeho sila totiž nebola v ňom, ale v Kristovi. Úplne dôveroval Kristovi a on bol jeho silou. On sám bol slabý, ale s Kristom bol veľmi mocný. Sám sa pred všetkým až triasol od strachu, no s Kristom sa nebál nikoho a ničoho, ani cisára, ani súdov, ani bičovania, ani búrky, ani nepochopenia... Preto mu niektorí kresťanskí autori dávajú pomenovanie Obor kresťanstva.

Ty sa cítiš silným? Myslíš si, že všetko zvládneš sám? Myslíš si, že nepotrebuješ Boha? Už tu takých bolo. Nafukovali sa ako balóny plné vzduchu. Veľmi rýchlo sfúkli alebo praskli. Sú dve možnosti, ak sa nafukuješ: buď sfúkneš alebo praskneš. Totiž, tak sa stane so všetkým, čo robíš. Bude to ako bublina, ktorá sa nafukuje, až kým nespľasne. Bez Krista je všetko ničím a s ním aj nič je všetkým. Kristus povedal, že bez neho nič nemôžeme urobiť. Dôvera v Boha a pôsobenie Ducha v našom živote, to je skutočná sila. A tak dokážeš aj nemožné. Všetko môžeš v tom, ktorý je tvojou silou.

Mocný Bože, aký hlúpy býva niekedy človek. Keď je mladý a plný síl, myslí si, že dokáže všetko a pyšne sa nafukuje až do prasknutia. Keď je starý, tak sa zasa cíti úplne bezmocný a v zúfalstve sa opúšťa. Veriacemu človeku ale nezáleží na tom, či je mladý alebo starý, či je sám silný alebo slabý, lebo zdrojom sily pre neho si Ty sám, Bože. Nechcem sa pyšne nafukovať, ani si zúfať, keď na mňa doľahne ťažoba nejakých problémov, vždy sa chcem spoliehať len a len na Teba. Aj dnes sa Ti odovzdávam a prosím, môj Pane, buď mojou silou len Ty sám.

Amen.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Na konci života nás budú súdiť podľa lásky, ktorú sme v sebe nechali pomaly rásť a rozvíjať sa v milosrdnosti voči každému človeku v Cirkvi aj vo svete.

Roger Schutz z Taizé

V stredovekej hre Jedermann má smrť priviesť bohatého Jedermanna pred Božiu sudcovskú stolicu. Jedermann užíval život plnými dúškami, hral o moc, zlato a majetky a obklopoval sa krásnymi ženami a mnohými priateľmi.

Bol nemilosrdný k chudobným, ktorí ho márne prosili aby im pozhovel so zaplatením dlhov. On však nie, dal ich uvrhnúť do žalára. Nepočúval ani na svoju matku, ktorá ho prosila, aby viac myslel na Boha a bral vážne jeho požiadavku milosrdenstva.

Slávnostná hostina je pripravená - hráči sú zhromaždení, priatelia prichádzajú, milenka čaká. Vtom mu predtucha smrti zovrie srdce. Jedermann upadá do trdnomyseľného mlčania. Uprostred hostiny sa zjaví smrť a vyzve ho, aby ju nasledoval. So sebou si smie vziať iba jednu osobu. Ale nikto s ním nechce ísť, všetci sa rozutekajú. Dokonca aj mamona odopiera sprevádzať ho. Len jeho skutky boli ochotné ísť s nimi. Ale to nie sú tí správni sprievodcovia na takú cestu. To spozná Jedermann, keď vidí pred sebou odvíjať sa vlastný život.

Konečne predsa nájde sprievodcu. Je to sestra viera, ktorej sa kedysi len posmieval. Rozpráva mu o Ježišovi. Vzbĺkne v ňom iskra nádeje. Klesne na kolena a začne sa modliť.

Diabol už nemá nad ním moc. Jedermann s nádejou pokojne nasleduje smrť.

Náš svet je pozbavený Boha. Božie stopy v ňom nie sú také zjavné ako prv. A človek si kladie otázku, či vôbec existuje ten, ktorého kedysi volali Bohom, a keď áno, kde ho možno nájsť. Znovu je aktuálne hľadať a odkrývať Božie stopy, mohli by sme to nazvať hľadaním Boha vo všednom dni.

Kto chce Boha nájsť vo všednom dni, musí hľadať skúsenosti, ktoré zväčšujú jeho srdce a otvárajú nové obzory. Musí si nájsť čas a vytrvať. Musí byť ochotný vydať sa tomu, čo príde. Aj tak ešte dlho nebude v Bohu, ale vybral sa správnu cestou.

Xaver Pfister

Max Rösler „Skoré uzdravenia“

Možno skončím s guľkou v hlave, no chlapcov budem chrániť

Raz sme mali „rošambo“. Prišli k nám celí čierni s pištoľami, vyzerali ako farári. Akurát že boli ostrihaní dohola, pištole, reťaze, naraz sa rozostavili k štyrom vchodom. Zobrali mi chlapa a zmizli s ním.

Bol som vtedy v Medžugorí. Prišli ráno o 9.45, ja som sa vrátil o 10.15. Chlapci boli celí vystrašení: „Farár, počúvaj, mafiáni sem vbehli s pištoľami.“

„Akože s pištoľami? Voláme políciu!“ „Farár, daktori majú kontakt aj s policajtmi.“

„Netarájte hlúposti.“ Dvihol som telefón, zavolať na políciu.

„Pán farár, však nevytiahli pištole?“ povedali.

„Čo vy o tom viete? Aby vám bolo jasné: ak hneď nedonesiete toho chlapca nazad, vedzte, že volám na ministerstvo vnútra, príde zásahová jednotka a urobí tu poriadok!“

O chvíľu prišla hliadka, policajti od nás telefonovali kolegom, že už ho našla kriminálka a že mi ho donesú späť. Hovorím im: „Čo to tu na mňa hráte? Chlapci, sem si sadnite. Uvidíte tú kriminálku!“

Okolo pol jednej v noci došiel chlapík s reťazou. Cuklo ho, keď zbadal policajtov. Doniesol mi chlapca, tiekla mu z úst krv, bol dobitý, klepal sa. Bol som napálený, usadil som ich a poslal som ostatných von.

Tvrdo som im povedal. „Takto to bolo za komunistov a takto to platí aj pre policajtov a mafiánov. Môžete to odkázať svojim šéfom: Svoj život som zasvätil Bohu, týchto chlapcov budem chrániť aj s nasadením vlastného života!“

Potom som si toho mafiána vzal bokom. „Podťe sem, sadnite si. Ako sa voláte krstným menom? Len na krstné sa pýtam.“ Povedal mi.

„Pre mňa je zaujímavá každá nesmrteľná duša. Keď vás vykopnú z vašej partie, možno raz skončíte u mňa, ak to prežijete. Pre mňa je zaujímavá každá duša. Som ochotný chrániť týchto chlapcov s nasadením života. Možno skončím s guľkou v hlave, aj to je možné. Ján Krstiteľ skončil tak, že mu odsekli hlavu. No dnes je víťazom on, nie Herodes.“

Pozeral na mňa, neviem, či zmäkol.

„Farár, mohli by sme si potykať?“

„Môžeme, mne všetci chlapci tykajú. Nemysli si však, že cúvnem zo svojich zásad. Platí to, čo som povedal. Ak máš trošku slušnosti, príď cez deň. Ak potrebuješ niečo vybaviť s chlapcami, príď cez deň. Ak môj chlapec niečo urobil, bude sa zodpovedať, nemusí to ísť cez políciu. Ak niečo ukradol a prišiel sa ku mne schovať, vráti to. No nikto sa k nim nebude správať ako k psom, ktorých hocikto zmláti, zbije, dodrúžga.“

A on vám skutočne došiel cez deň a potom sa ma aj pýtal, či by mohol kúpiť postihnutým farebný televízor.

Víno - dar Boží

Jesenné dni, v ktorých sme sa ani nevedno ako ocitli, majú mnohorakú a nenapodobiteľnú podobu. Cez pestrofarebné lístie, v ktorom doznieva leto, ale aj cez typické uplakané dni, cez jesennú hmlu až po opustené polia, ale aj cez radostné chvíle pre hospodára, ktorý zberá námahu predchádzajúcich týždňov a mesiacov.

Popri spomínaných obrazoch neopísateľný je pohľad na vinára, ktorý berie do rúk pohár prvého tohoročného muštu. V tej chvíli zabúda na všetky starosti, od zimných po neskoré jarné mrazy, hmlu, dažde... Nezabúda však, či Žofia víno „nevypije“, či ho sv. Urban dostatočne ochráni. Ani letné búrky či škorce nedávali starostlivému vinohradníkovi spať. „A predsa aj tento rok Pán Boh požehnal,“ priznáva, hoci tým nezaznáva svoju námahu, ktorú vinohradu dal. Priloží pohár s voňavým muštom k ústam a nevie si ho vynachváliť. Takýto obraz možno vidieť po tieto dni v našich vinohradoch.

Nám kresťanom obraz viniča a samotného vínneho nápoja nie je vzdialený. Platí pre nás známa stará skúsenosť, že obrazy nič nekonzervujú, ale sú oknami, ktorými sa môžeme dívať do dialky. Pokúsme sa aj my, v dnešné jesenné ráno, zahľadiť sa na obraz týchto dní.

Vo Svätom písme je vína réva obrazom Božieho ľudu. Boh sám je vinohradníkom, ktorý sa o svoju vinicu stará. V Izraeli stará tradícia pokladala vinič za „Mesiášov strom“. Ježiš sa sám prirovnáva k viniču a tých, ktorí mu patria, prirovnáva k ratolestiam, čo sú napojené na neho (porov. Jn 15, 1). Pretože bez neho nič nemôžeme dobre urobiť. Osvojili sme si pravdu podľa jeho slov: „Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia...“ (Jn 15, 5). U Grékov predstavoval vinič symbol plnosti života.

Plod viniča je však pre každého z nás ešte bližší. Veď on dodáva nášmu životu novú chuť. Podľa národov, kde sa stáročia víno pestuje, je víno krvou zeme. Starí Gréci ho pokladali za Dionýzovu krv. V ich chápaní je to elixír života a nápoj nesmrteľnosti. Islam víno pokladá za nápoj božskej lásky a za symbol duchovného poznania. Starozákonný žalmista ospevuje víno ako „nápoj, ktorý rozveseľuje srdce človeka“.

Ježiš na začiatku svojho verejného účinkovania, na žiadosť svojej matky, premenil v Káne Galilejskej šesť nádob vody na kvalitné víno. Mnohí v tom vidia obraz jeho vtelenia. Jeho príchodom ľudský život dostáva novú kvalitu, tak ako voda premenená na víno, či voda, v ktorej je aspoň trochu vína.

Ježiš Kristus túto svadobnú zmluvu, ktorá začala jeho vtelením, naplnil láskou do krajnosti. Túžil stať sa pre nás vínom, ktoré hasí náš smäd a naplňa nás láskou a radosťou. Neostal však len pri prirodzenom nápoji, ale práve víno a chlieb sú tie dva veľké dary, v ktorých nám zanechal seba samého.

Plod viniča a práce ľudských rúk sa takto stáva veľkým Božím darom pre náš prirodzený, ale ešte viac večný život. Nech je preto naše srdce naplnené vďačnosťou - nielen za tohoročnú jeseň.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/